Για τους Έλληνες, θεός του πολέμου, τού δίκαιου πολέμου, ήταν η Αθηνά, που έδειχνε σύνεση και γενναιότητα. Γι' αυτό, δεν είναι τυχαίο το ότι ο Άρης έχασε όλες τις μάχες, όποτε συγκρούστηκε με την Αθηνά, όπως και όποτε βρέθηκε αντιμέτωπος με τον Ηρακλή, είτε αυτός είτε κάποια από τα παιδιά του. Κι όταν ακόμα πέρασε στην ελληνική μυθολογία ως ο μοναδικός γιος του Δία και της Ήρας, δεν έπαψε να θεωρείται παρείσακτος στον Όλυμπο, μισητός στους ίδιους τους γονείς του κι ο μόνος, με τον οποίο απέφευγαν να κάνουν παρέα οι άλλοι θεοί, πλην της ερωμένης του Αφροδίτης.

Ο Άρης θεωρείται ο μοναδικός γιος του Δία και της Ήρας, μετά τον γάμο τους, αν και μερικοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι γεννήθηκε χωρίς τη συμμετοχή του αρχηγού των θεών, σε αντίπραξη για την χωρίς γυναικεία συμμετοχή γέννηση της Αθηνάς, όπως έγινε με τον Ήφαιστο και την Ήβη, προσωποποίηση της εφηβικής ομορφιάς. Η Ήβη ήταν οινοχόος των θεών αλλά έχασε τη θέση της, όταν, την ώρα που έβαζε κρασί, έπεσε ο χιτώνας της και η γύμνια της σκανδάλισε τους θεούς. Την αντικατέστησε ο Γανυμήδης, ενώ εκείνη παντρεύτηκε τον Ηρακλή.

Λένε πως ο Τιτάνας Πρίαπος του έμαθε την πολεμική τέχνη, ενώ τροφός του ήταν η Ενυώ, θεά του πολέμου, η Bellona των Ρωμαίων, ίσως άλλο όνομα για τον Ενυάλιο, παλιό θεό του πολέμου, που απορροφήθηκε από τον Άρη. Τον οποίο ο Όμηρος κάποιες φορές αποκαλεί «Ενυάλιο». Ήταν πελώριος, πολύ δυνατός κι ο πιο γρήγορος από τους θεούς, σχεδόν πάντα ντυμένος την πανοπλία του, συνήθως πεζός, με σύμβολά του τον αναμμένο δαυλό και το δόρυ και ιερό του πουλί τον γύπα. Παρ' όλη την τρομερή του όψη και την δύναμή του, στην Τροία νικιόταν συνεχώς όχι μόνο από την Αθηνά αλλά κι από τον Διομήδη (διαφορετικό από τον ομώνυμο γιο του).

Ο Διομήδης αυτός ήταν γιος του Τυδέα και της Δηιπύλης, βασιλιάς των Αιτωλών, ένας από τους Επιγόνους, που εκστράτευσαν και κυρίευσαν τη Θήβα. Συμμετείχε στον Τρωικό πόλεμο, όπου ανδραγάθησε. Μονομάχησε τόσο με την Αφροδίτη όσο και με τον Άρη και κατάφερε να πληγώσει και τους δυο. Μετά τον πόλεμο, πήγε στην Απουλία, όπου ίδρυσε δικό του βασίλειο.

Κι ο Ηρακλής κατάφερε κάποτε να νικήσει τον Άρη και να τον τραυματίσει, ενώ οι Αλωάδες μπόρεσαν να τον συλλάβουν και να τον κρατήσουν αιχμάλωτο: Ήταν ο Ώτος και ο Εφιάλτης, οι τερατώδεις γιοι του Ποσειδώνα και της Ιφιμέδειας, κόρης του Αλωέα, απ' όπου πήραν το

κοινό τους όνομα. Σύμφωνα με άλλον μύθο, φύλαγαν τον Άδωνη με εντολή της Αφροδίτης και συνέλαβαν τον Άρη, όταν αυτός σκότωσε τον όμορφο νέο.

Οι απόγονοι του Άρη

Από τον δεσμό του με την Αφροδίτη γεννήθηκαν η Αρμονία (μετέπειτα γυναίκα του Κάδμου, μητέρα της Ινώς και της Σεμέλης), ίσως ο Έρωτας, σίγουρα ο Δείμος (προσωποποίηση του τρόμου με την εικόνα του να κοσμεί τις ασπίδες ηρώων όπως ο Ηρακλής κι ο Αγαμέμνονας) και ο Φόβος. Αυτός ο τελευταίος είχε στη Σπάρτη φήμη βλαβερής θεότητας, απαραίτητης, όμως, αν ήθελαν να έχουν κράτος, του οποίου ο Φόβος αποτελεί το πιο γερό θεμέλιο.

Παρ' ότι εραστής της θεάς του Έρωτα, ο Άρης δε δίστασε να έχει ερωτικές σχέσεις και με πολλές άλλες γυναίκες. Ανάμεσά τους ήταν η Άγραυλος, κόρη του Κέκροπα και της νύμφης Αγλαύρου, αδερφή του Ερυσίχθονα. Γέννησε από τον Άρη την Αλκίππη, την οποία πρόσφερε θυσία για να σωθεί κάποια στιγμή η Αθήνα και γι' αυτό την τιμούσαν με δικό της ναό στην Ακρόπολη. Νωρίτερα όμως, την Αλκίππη θέλησε να βιάσει ο γιος του Ποσειδώνα Αλιρρόθεος. Ο Άρης τον σκότωσε κι ο Ποσειδώνας τον κατάγγειλε στον Όλυμπο. Η δίκη έγινε σε ένα βράχο («πάγο») της Αθήνας, που από τότε ονομάστηκε Άρειος Πάγος κι όπου οι Αθηναίοι δίκαζαν τους φόνους. Ο Άρης αθωώθηκε.

Σύμφωνα με άλλη εκδοχή, ο λόφος χρωστά το όνομά του στο ότι οι Αμαζόνες θυσίασαν εκεί στον προστάτη θεό τους, Άρη. Ήταν όταν πολεμούσαν εναντίον της Αθήνας και προσωρινά είχαν κυριεύσει τον λόφο καθώς οι αντίπαλοί τους είχαν οχυρωθεί στην Ακρόπολη.

Με την Αστυόχη, ο θεός απέκτησε τον Ασκάλαφο (βασιλιά των Μινύων που συμμετείχε στην Αργοναυτική εκστρατεία και στον Τρωικό πόλεμο, όπου σκοτώθηκε από τον Δηίφοβο) και τον Ιάλμενο (άρχοντα στον Ορχομενό, μέλος των Αργοναυτών και με συμμετοχή στον Τρωικό πόλεμο), ενώ με τη νύμφη Άρπη τον Οινόμαο, βασιλιά της Ήλιδας, τον οποίο

κάποιος χρησμός είχε προειδοποιήσει πως θα σκοτωθεί από τον γαμπρό του. Για τον λόγο αυτό, είχε τάξει την κόρη του Ιπποδάμεια σε όποιον θα τον νικούσε στην αρματοδρομία, όπου αγωνιζόταν με μπαμπεσιά. Νικήθηκε όμως και σκοτώθηκε από τον Πέλοπα, που βοηθήθηκε από τον Μύρτιλο, ηνίοχο του βασιλιά.

Από τους πιο δοξασμένους γιους του Άρη ήταν κι ο πανάρχαιος ήρωας Μελέαγρος, που τον έκανε με την Αλθαία. Ήταν ένας από τους Αργοναύτες και ήρωας προομηρικού έπους με επίκεντρο την εκστρατεία των Αιτωλών Κουρήτων κατά της Καλυδώνας. Συμμετείχε στο κυνήγι του Καλυδώνιου κάπρου αλλά, φιλονικώντας για το τομάρι του θηρίου, σκότωσε τ᾽ αδέρφια της μητέρας του, που, για να τον εκδικηθεί, έκανε να καεί ο δαυλός από τον οποίο εξαρτιόταν η ζωή του, με αποτέλεσμα ο ήρωας να πεθάνει. Μετά από αυτό, η Αλθαία αυτοκτόνησε.

(τελευταία επεξεργασία, 3 Ιανουαρίου 2021)